

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 409/2024-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Elenou Szabóovou, Komárňanská 100, Hurbanovo, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4Tpo/20/2024 z 27. júna 2024 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení so zákazom mučenia podľa čl. 3 dohovoru a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 4Tpo/20/2024 z 27. júna 2024.

2. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že je mu uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Komárno, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-152/1-VYS-KN-2024 z 18. marca 2024 vznesené podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku obvinenie pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Sťažovateľ bol uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Komárno sp. zn. 9Tp/27/2024 z 19. marca 2024 vzatý do preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Sťažovateľ podal okresnému súdu 22. mája 2024 žiadosť o prepustenie z väzby, o ktorej rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 9Tp/48/2024 zo 6. júna 2024 tak, že ju podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol a podľa § 80 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku väzbu sťažovateľa

nenahradil jeho písomným sľubom a ani dohľadom probačného a mediačného úradníka. O sťažnosti sťažovateľa rozhodol krajský súd napadnutým rozhodnutím.

3. Sťažovateľ považuje odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu za paušálne a nepreskúmateľné, keď *„nedáva konkrétnu a adresnú odpoveď na argumenty, podporené právnymi názormi Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR“*, na ktoré poukázal vo svojom písomnom odôvodnení podanej sťažnosti *„s konkrétnou aplikáciou na svoj prípad.“* Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie poukázal na viaceré skutkové a právne okolnosti svojej väzby, na ktorých ústavne konformné posúdenie krajský súd rezignoval. Sťažovateľ predovšetkým zdôraznil, že k páchaniu trestnej činnosti kladenej mu za vinu malo dochádzať len v domácnosti poškodenej manželky, pričom *„Nikdy a nikým nebolo zmienené, že by k akémukoľvek, čo i len neslušnému, nieto ešte násilnému konaniu, dochádzalo mimo spoločnej domácnosti.“* Práve s ohľadom na túto skutkovú okolnosť sťažovateľ navrhoval nahradenie väzby prijatím záruky dôveryhodnej osoby, teda svojich rodičov, v ktorých domácnosti by sa zdržiaval po jeho prepustení na slobodu. Sťažovateľ považuje postup prokurátora Okresnej prokuratúry Komárno, ktorý vypočul jeho rodičov k poskytnutiu záruky ako dôveryhodné osoby bez prítomnosti jeho obhajkyne, za porušenie *„zásady kontradiktórnosti“* a záver krajského súdu o tom, že ju neprijíma *„pre nemožnosť zabezpečiť 24-hodinový dozor nad obvineným“*, za arbitrárny. V ďalšom sťažovateľ zvýraznil aktuálny postoj svojej manželky k stíhanej trestnej činnosti, teda ako poškodenej stíhaným trestným činom, ktorá ho na dennej báze kontaktuje telefonicky a listami a ktorá ho aj informuje o citovom stradaní ich spoločných detí z dôvodu jeho fyzickej neprítomnosti v ich spoločnej domácnosti. Významnou skutkovou okolnosťou je aj postoj poškodenej k stíhanej trestnej činnosti v tom smere, že táto prevzala svoju plnú zodpovednosť za vyvolávanie konfliktov v spoločnej domácnosti, čo krajský súd vedome ignoroval a túto skutkovú okolnosť vyhodnotil ako dôsledok domáceho násillia, na čo však podľa sťažovateľa nedisponoval potrebnými odbornými vedomosťami a znaleckými podkladmi. Neopomenuteľnou skutkovou okolnosťou majúcou vzťah k poškodeným v trestnom konaní je aj zníženie ich životnej úrovne v dôsledku absencie jeho príjmu, keďže počas pobytu na slobode sa vzorne staral o zabezpečovanie ich fyzických potrieb. Sťažovateľ považuje za arbitrárne právne závery krajského súdu (teda také, ktoré boli vyhodnotené v rozpore s obsahom dosiaľ zabezpečených dôkazov) o tom, že je pravidelným užívateľom alkoholických nápojov, pod ktorých vplyvom pácha trestnú činnosť, keďže vo vzťahu k týmto záverom krajského súdu neexistujú žiadne dôkazy/písomné podklady. Sťažovateľ bol raz právoplatne odsúdený a toto odsúdenie je zahladené, predošlé trestné konanie vedené Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Komárno pod ČVS: ORP-581/2-VYS-KN-2023 bolo zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a nebol ani priestupkovo postihnutý. Teda poukaz krajského súdu na jeho trestnú minulosť ako dôvod na obavu z pokračovania v páchaní trestnej činnosti skutkovo a ani právne neobstojí, v dôsledku čoho krajský súd založil dôvodnosť väzby nie na podklade konkrétnej, ale všeobecnej/paušálnej úvahy, čo je v príkrom rozpore so závermi vyplývajúcimi z judikatúry ústavného súdu, na ktoré adresne poukázal.

4. Sťažovateľ je teda presvedčený, že krajský súd *„neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by boli adresnou odpoveďou na jeho sťažnostné argumenty - na vytýkanú paušálnosť rozhodnutia, neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by podporovali záver, že ponechanie vo väzbe je opatrením nevyhnutným (v demokratickej spoločnosti) na dosiahnutie účelu trestného konania a nepostačuje použitie miernejších prostriedkov zásahu do základných práv.“* Osobitne sťažovateľ

rozporoval závery krajského súdu o dôvodoch jeho možného pokračovania v páchaní trestnej činnosti, keď oproti jeho opakovaným a adresne cieleným výhradám v konkrétnej rovine „neuviedol, akým konaním a akým spôsobom by mal... pokračovať v trestnej činnosti.“.

5. Na podklade uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Nitre rozhodnutím - uznesením sp.zn. 4Tpo/20/2024 zo dňa 27.júna 2024 o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uneseniu Okresného súdu Komárno sp.zn. 9Tp/48/2024 zo dňa 6.6.2024 porušil

- ústavné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky
- základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd
- základné právo sťažovateľa na ochranu proti mučeniu a neľudskému zaobchádzaniu a právu na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 3 a čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 17 ods. 1, ods. 2, a ods. 5 Ústavy SR
- Právo na ochranu pred zasahovaním do rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy SR

2. Ústavný súd SR zrušuje rozhodnutie - Uznesenie Krajského súdu v Nitre sp.zn. 4Tpo/20/2024 zo dňa 27.júna 2024 o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uneseniu Okresného súdu Komárno sp.zn. 9Tp/48/2024 zo dňa 6.6.2024 a prikazuje Krajskému súdu v Nitre vec urýchlene znova prejednať a rozhodnúť.

3. Porušovateľ práva je povinný vyplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1500 eur...

4. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania o ústavnej sťažnosti.“

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

III.1. Všeobecné judikatúrne východiská:

11. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, II. ÚS 151/09, IV. ÚS 36/2020, IV. ÚS 462/2020, IV. ÚS 176/2021, IV. ÚS 237/2021) vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, I. ÚS 100/04, III. ÚS 199/05, II. ÚS 185/2016). Obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (III. ÚS 38/01, IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08). V označených ustanoveniach ústavy sú obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (III. ÚS 227/03, III. ÚS 34/07, IV. ÚS 181/07, IV. ÚS 333/08, III. ÚS 54/2017, IV. ÚS 263/2018).

12. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že súd rozhodujúci o pozbavení slobody nemusí dať odpoveď na každý argument osoby pozbavenej slobody. Tento súd však nesmie ignorovať konkrétne skutočnosti namietané touto osobou, ktoré by mohli spochybníť existenciu podmienok „zákonnosti“ pozbavenia osobnej slobody (Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94). Každé pozbavenie osobnej slobody totiž musí sledovať účel ochrany jednotlivca pred svojvôľou (pozri rozsudok Veľkej komory vo veci S., V. a A. proti Dánsku z 22. 10. 2018, sťažnosti č. 35553/12, č. 36678/12 a č. 36711/12, bod 74).

13. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd.

14. Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktoré viedli k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby a jej ďalšie trvanie. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní. Teda ústavný súd ako

nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách.

15. Ústavný súd preto nemôže zasahovať do skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ak ich z ústavného hľadiska možno pokladať za akceptovateľné a udržateľné. Kasačnú intervenciu ústavného súdu by mohli vyprovokovať také prípadné rozhodnutia a postupy všeobecných súdov v rámci rozhodovania o väzbe, ktoré by v určitom štádiu trestného konania predstavovali zjavný omyl či exces pri posudzovaní formálnych a materiálnych podmienok väzby, prípadne by boli iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd. Z týchto hľadísk ústavný súd vychádzal aj v prejednávanom prípade.

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

III.2. Napadnuté uznesenie krajského súdu:

17. Krajský súd k dôvodnosti vedeného trestného stíhania ako materiálnej podmienky ďalšieho trvania väzby predostrel, že *«si uvedomuje, že „dôvodnosť“ podozrenia, na ktorom sa musí zakladať tak zadržanie obvinenej osoby, ako i následné vzatie do väzby a následné trvanie väzby predstavuje podstatnú časť záruk proti svojvoľnému zadržaniu a väzbe a na dôvodnosť podozrenia musia existovať skutočnosti alebo informácie a následne v ďalšom štádiu konania dôkazy, ktoré by presvedčili objektívneho pozorovateľa, že dotknutá osoba mohla spáchať trestný čin.»*. Na podklade týchto teoretických východísk a zohľadnením obsahu dosiaľ vykonaného dokazovania (vrátane systematického a plynulého postupu vo vyšetrovaní, vydania príkazu na vyšetrovanie duševného stavu sťažovateľa a následného znaleckého skúmania z odboru zdravotníctva, odvetvia psychiatrie a odvetvia psychológie, na ktorých závery sa aktuálne čaká) sú podľa krajského súdu *«dostatočné na to, aby založili „dôvodné podozrenie“ proti obvinenému.»*. Aktuálnu zmenu postoja manželky sťažovateľa k stíhanej trestnej činnosti zhodnotil tak, že pripustil jej potenciál naplniť dôvodnosť prepustenia sťažovateľa z väzby (vrátane otázky dôvodnosti vedeného trestného stíhania proti jeho osobe), avšak vyhodnotil aktuálnosť z nej plynúcich záverov aj vo vzťahu k obsahu už v počiatkových štádiách trestného konania riadne vykonaného dokazovania, z ktorého obsahu (aj v spojení s ním) nezistil takú podstatnú zmenu dôkaznej situácie, ktorá by v danom štádiu prípravného konania generovala záver o nedôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa vrátane dôvodnosti ďalšieho trvania preventívnej väzby. V tejto súvislosti, zároveň reagujúc na návrhy sťažovateľa o nahradení väzby menej invazívnymi prostriedkami, zvýraznil, že *„poškodená vypovedala, že obvinený sa mal opakovane, pravidelne násilného a agresívneho konania voči nej dopúšťať pod vplyvom alkoholu, najmenej 6-krát s maloletými deťmi z dôvodu jeho správania utiekla zo strachu zo spoločnej domácnosti k rodičom. Rodičia poškodenej tiež uviedli, že obvinený požíva alkoholické nápoje, aj to, že videli modriny na tele poškodenej, ktorá k nim viackrát zo*

strachu ušla aj s maloletými deťmi. Súd pri rozhodovaní o väzbe hodnotí vykonané dôkazy len z pohľadu dôvodného podozrenia, teda nie z pohľadu ustálenej viny obvineného.“.

18. Krajský súd teda potvrdil správnosť záverov prvostupňového súdu o nemožnosti nahradenia väzby sťažovateľa ponúknutými prostriedkami jej nahradenia, keďže sám dospel k záveru o ich nedostatočnosti pri eliminácii rizika v pokračovaní v páchaní trestnej činnosti vzhľadom na to, že *«z doposiaľ zabezpečených dôkazov vyplýva obava z jeho agresívneho správania, nepredvídateľných reakcií po požití alkoholu. Preto nebola zistená žiadna taká nová skutočnosť, ktorá by túto obavu oslabovala alebo vyvracala a s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaneho prípadu, ktorá by odôvodňovala zaver, že písomný sľub obvineného alebo probačný dohľad nad jeho osobou by boli spôsobilé nahradiť väzbu a dosiahnuť jej účel u obvineného aj bez jej výkonu a prepustenie obvineného z väzby na slobodu aj pri uložení primeraných povinností a obmedzení by zvýšilo riziko zmarenia účelu trestného konania pokračovaním obvineného v páchaní trestnej činnosti. Zároveň z odôvodnenia napadnutého uznesenia v časti nenahradenia väzby nevyplýva záver súdu, ktorý namietal obvinený ako automaticky nemožnosť nahradiť väzbu („podozrenie, že sa mal skutku dopúšťať viacerými útokmi“). Posúdenie správania poškodenej ako obeti domáceho násillia, či hodnotenie jej sťaženej finančnej situácie po vzatí obvineného do väzby nie je v kontexte rozhodovania súdu o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby rozhodujúce a smerodajné.».* Argumentačnú námietku sťažovateľa o vykonaných dokazovaniach nepotvrdených záveroch o jeho alkoholizme a o páchaní trestnej činnosti pod vplyvom alkoholu krajský súd vyvracal samotným sťažovateľom riadne zadokumentovaným vyjadrením o užívaní alkoholických nápojov počas víkendov. Krajský súd taktiež sťažovateľovi ozrejmil spôsob vnímania jeho predchádzajúceho, už zahladeného odsúdenia vrátane predošlého zastaveného trestného konania len ako podkladov na hodnotenie „jeho predchádzajúceho života ako aj jeho osoby.“.

19. Vzhľadom na to, že krajský súd v napadnutom uznesení nielen aproboval závery uznesenia okresného súdu sp. zn. 9Tp/48/2024 zo 6. júna 2024, ale sa na ne aj odvolal (a na potvrdenie ich správnosti predostrel vlastné úvahy), pre úplnosť ústavný súd poukazuje aj na argumentáciu vyplývajúcu z uznesenia okresného súdu sp. zn. 9Tp/48/2024 zo 6. júna 2024, keďže obidve rozhodnutia tvoria jeden celok (I. ÚS 379/2018, I. ÚS 161/2019, IV. ÚS 354/2020).

20. Okresný súd v uznesení sp. zn. 9Tp/48/2024 zo 6. júna 2024 pri odôvodnení pretrvávajúceho podozrenia z pokračovania v páchaní trestnej činnosti poukázal na konkrétne skutočnosti, ktorými *„je skutočnosť, že obvinený bol doposiaľ 1 x trestne stíhaný a to trestným rozkazom Okresného súdu Komárno sp. zn. IT/97/2006 z 18.9.2006, právoplatný 27.10.2006. kedy bol uznaný za vinného zo spáchania trestného činu výtržníctva podľa § 202 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 a trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 221 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961. Na obvineného sa však hľadí akoby nebol odsúdený. Priestupkovo nebol postihnutý. Obvinený vediac o svojej agresívnej povahe sa nevyhýba požívaniu alkoholických nápojov, čím de facto vedome vystavuje svoje okolie jeho bezdôvodnému nepredvídateľnému agresívnemu správaniu. Zjavné problémy obvineného s alkoholom, potvrdzuje aj dychová skúška, ktorej bol obvinený podrobený viac ako štyri hodiny po obmedzení jeho osobnej slobody dňa 18. marca 2024 v čase o 00.14 hod. kedy mu dychovou skúškou bola nameraná hodnota vo výške 0,58 mg/l alkoholu v dychu. U obvineného sa nejedná o ojedinelý excés, resp. skratové konanie, ale o pretrvávajúce pokračovanie v páchaní skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, keďže je dôvodne podozrivý, že sa*

predmetného skutku dopúšťal viacerými útokmi počas dlhšieho obdobia. Vyššie uvedené skutočnosti nasvedčujú tomu, že obvinený má nepredvídateľné správanie a sklony k páchaniu trestnej činnosti najmä, keď je pod vplyvom alkoholu, pričom hrozí, že v prípade jeho ponechania na slobode bude v tomto konaní pokračovať, najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že s poškodenou býva v spoločnej domácnosti a jeho protiprávne konanie sa v poslednom čase stupňovalo. Z. uvedeného vyplýva, že v prípade ponechania obvineného na slobode hrozí, že bude v protiprávnom konaní pokračovať, nakoľko ani opakované odpúšťanie zo strany poškodenej, ktorá už 30. septembra 2023 podala trestné oznámenie, v ktorom opísala agresívne správanie obvineného voči nej, ktoré trestné stíhanie však bolo zastavené podľa § 215 odsek 1 písmeno a) 1 cestného poriadku, keďže poškodená a všetci svedkovia využili právo odoprieť vypovedať, ho neodradilo od páchania ďalšej trestnej činnosti, čím sú u obvineného dané dôvody tzv. preventívnej väzby podľa § 71 odsek 1 písm. c/Trestného poriadku.“.

21. K nahradeniu väzby sťažovateľa poskytnutím záruky dôveryhodnou osobou, a to jeho rodičmi, okresný súd konštatoval, že „Podľa § 4 odsek 3 Trestného poriadku prokurátor vykonal úkony k posúdeniu dôveryhodnosti uvedených osôb. Prokurátor vypočul dňa 4.6.2024 obe osoby, lustroval ich pobyt, ako aj odpis z registra trestov a register priestupkov. Bolo zistené, že [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] sa doposiaľ nedostali do rozporu s Trestným zákonom a neboli ani priestupkovo postihnutí. Z ich výsluchu nevyplýva aké konkrétne reálne opatrenia plánujú uplatniť vo vzťahu k obvinenému, ktorými by vedeli ovplyvniť jeho správanie. Prokurátor poukázal aj na skutočnosť, že obaja rodičia obvineného mali vedomosť o agresívnom správaní obvineného voči poškodenej [REDAKOVANÉ], keďže tá už 30. septembra 2023 podala trestné oznámenie, na základe ktorého bolo na Okresnom riaditeľstve PZ Komárno, Odbore kriminálnej polície pod CVS: ORP- 581/2-VYS-KN-2023 vedené trestné stíhanie pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona. V spomínanej veci využili právo odoprieť vypovedať. Napriek skutočnosti, že poznali pomery v domácnosti obvineného a poškodenej, žiadnym spôsobom nezakročili a nevyužili svoj vplyv na osobu obvineného. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje aj súd, prokurátor nepovažuje [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] za dôveryhodné osoby. Preto súd o tejto žiadosti obvineného nerozhodoval.“.

III.3. Posúdenie veci:

22. Ústavný súd preskúmal ústavnú konformnosť napadnutého uznesenia krajského súdu pri zdôvodnení preventívnej väzby sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

23. V prvom rade ústavný súd vo vzťahu k dôvodnému podozreniu ako materiálnej podmienke väzby konštatuje, že dôvodnosť podozrenia predpokladá existenciu skutočností alebo informácií, ktoré objektívnemu pozorovateľovi umožnia urobiť záver, že daná osoba mohla spáchať trestný čin. V tejto súvislosti je, naopak, potrebné zdôrazniť, že až po vznesení obvinenia sa v rozhodujúcej miere otvára priestor na dokazovanie v prípravnom konaní, v dôsledku čoho sa dôvodnosť vzneseného obvinenia postupne „odkrýva“ (t. j. buď potvrdzuje, alebo vyvracia) práve dokazovaním, pričom skutočnosti, ktoré vyvolali podozrenie, nemusia byť toho istého stupňa ako tie, ktoré sú potrebné na odôvodnenie odsúdenia.

24. Krajský súd vychádzal pri zdôvodnení podozrenia z trestnej činnosti z dosiaľ vykonaného dokazovania, kde podozrenie bolo vo vzťahu k sťažovateľovi odôvodnené výpoveďami jeho manželky ako poškodenej trestným činom v počiatočnom štádiu prípravného konania, ktorých obsahová hodnota priamo nebola ani samotným sťažovateľom spochybnená. Dôvodnosť vedeného trestného konania je atakovaná len jej následným postojom, z ktorého vyplynulo, že (i) sama prevzala zodpovednosť za vyvolávanie konfliktov v spoločnej domácnosti, sama iniciatívne (ii) kontaktuje sťažovateľa telefonicky a písomne, z čoho je možné dôkazne vyvodiť zmenu jej osobného postoja aj k stíhanej trestnej činnosti, ktorá však automaticky neznamená elimináciu dôvodnosti vedeného trestného stíhania iniciovaného jej osobným podaním trestného oznámenia na osobu sťažovateľa. Práve na účely potvrdenia vierohodnosti jej výpovedí a jej následného postoja k stíhanej trestnej činnosti a osobe sťažovateľa je vedené znalecké skúmanie z odboru zdravotníctva, odvetvia psychológie, ktoré predstavuje štandardný procesný a v jeho záveroch aj dôkazný postup zisťovania skutočností dôležitých pre trestné konanie (vierohodnosť výpovedí a ich použiteľnosť v trestnom konaní ako znalecká kategória, nie právna). V rámci dokazovania v prípravnom konaní boli vypočutí aj rodičia poškodenej, ktorí potvrdili (i) modriny na jej tele vrátane ich preukazovania aj fotografickými záznamami, (ii) nadužívanie alkoholu sťažovateľom a (iii) pobyt vnúchat utekajúcich pred sťažovateľom ako ich otcom u nich doma. Skutočnosť nasvedčujúca nadužívaniu alkoholických nápojov sťažovateľom okrem potvrdenia ich užívania ním samotným počas jeho výsluchu vyplýva aj zo zistenia, že bol aj počas svojho zadržania pod vplyvom alkoholu.

25. Za takej dôkaznej situácie nie je dostatočne negované dôvodné podozrenie, že sa stíhanej trestnej činnosti sťažovateľ dopustil, resp. dopúšťal. Vyhodnocovanie tejto skupiny dôkazov v kontexte aktuálne zmeneného postoja poškodenej je vecou orgánov činných v trestnom konaní. Dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku rátajú s existenciou takého dokazovania počas prípravného konania (IV. ÚS 383/04, IV. ÚS 217/2013). Pri rozhodovaní o väzbe teda postačuje dostatočne preukázať podozrenie, že obvinený spáchal skutok, ktorým naplnil znaky skutkovej podstaty príslušného trestného činu. Dôvodné podozrenie teda predpokladá existenciu faktov alebo informácií, ktoré by objektívnemu pozorovateľovi umožnili úsudok o tom, že konkrétna osoba mohla spáchať trestný čin, pričom jeho dôvodnosť závisí vždy od všetkých okolností každého konkrétneho prípadu (Fox, Cambell a Hartley proti Veľkej Británii z 30. 8. 1990). V tejto súvislosti je, naopak, potrebné zdôrazniť, že až po vznesení obvinenia sa v rozhodujúcej miere otvára priestor na dokazovanie v prípravnom konaní, v dôsledku čoho sa dôvodnosť vzneseného obvinenia postupne „odkrýva“ (t. j. buď potvrdzuje, alebo vyvracia) práve dokazovaním, ako to vyplýva aj z komentovaného znenia dohovoru: „Skutočnosť, ktoré vyvolali podozrenie, nemusia byť toho istého stupňa ako tie, ktoré sú potrebné na odôvodnenie odsúdenia alebo hoci len na vznesenie obvinenia [pozri Murray proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok Veľkej komory, 28. 10. 1994, č. 14310/88, § 55, porov. tiež Khodorkovskiy proti Rusku, rozsudok, 31. 5. 2011, č. 5829/04, § 189]... skutočností, na ktorých sa podozrenie zakladá, však nemôžu byť rovnakej úrovne ako skutočností potrebné na odôvodnenie odsúdenia alebo aj na podanie obžaloby, čo je predmetom až ďalšej fázy trestného konania. [Krajčír proti Českej republike, rozsudok, 26. 3. 2009, č. 39298/04 a 8723/05, § 75 (KMEC, J., KOSÁR, D., KRATOCHVÍL, J., BOBEK, M. *Európsky dohovor o ľudských právach* Komentár.].“

26. Inými slovami, v počiatočnom štádiu trestného stíhania nie sú ešte známe všetky okolnosti týkajúce sa skutku ani osoby obvineného. Rozhodnutie preto vychádza z prvotných informácií, ktoré odôvodňujú podozrenie z úteku, kolúzneho správania alebo pokračovania v trestnej činnosti s určitou mierou pravdepodobnosti, ktorá sa vykonávaním procesných úkonov buď zvyšuje (resp. potvrdí), alebo oslabí do tej miery, že nemôže odôvodňovať ďalšie trvanie väzby. Pri vzatí do väzby je preto akceptovateľné odôvodnenie rozhodnutia konštruované všeobecnejšie na predpokladoch, čo je aprobované aj judikatúrou ESLP (Khodorkovskiy proti Rusku z 31. 5. 2021, sťažnosť č. 5829/04, body 185 – 189).

27. Krajský súd zároveň ústavne konformným spôsobom sťažovateľovi ozrejmil aj dôvodnosť ďalšieho trvania preventívneho dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V tomto ohľade poukázal na predošlú trestnú činnosť sťažovateľa, a to aj napriek jeho odlišnému názoru, keďže na ňu prihliadol v rovine vyhodnocovania možného predpokladu z pokračovania v jeho násilnom správaní v budúcnosti. Krajský súd ustálil, že sťažovateľ už bol odsúdený za násilnú trestnú činnosť, aj keď v značnom časovom odstupe od aktuálne stíhanej trestnej činnosti, avšak z uvedeného je možné usudzovať jeho sklony riešiť konfliktné situácie násilným spôsobom, čo je dôkazne prípustné aj pri rešpektovaní zahľadania skoršieho odsúdenia (ktoré nie je možné použiť na posúdenie kvalifikačných momentov alebo pri ukladaní trestu). Z hľadiska posudzovania náchylnosti na páchanie trestnej činnosti určitého druhu a obavy z ďalšieho páchania takej trestnej činnosti nie je kontextuálne aj pri rešpektovaní princípu prezumpcie neviny ako právneho postulátu vylúčené ani zohľadnenie okolností predchádzajúcej trestnej veci vedenej Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Komárno pod ČVS: ORP-581/2-VYS-KN-2023, kde k zastaveniu trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku došlo z dôvodu procesnej nespolupráce poškodenej a svedkov, ktorí na základe príbuzenského pomeru zhodne odmietli vypovedať proti sťažovateľovi. Na podklade už prezentovaných zistení tak krajský súd dospel v rovine dôvodného podozrenia k záveru o obave z možného pokračovania v páchaní stíhanej trestnej činnosti sťažovateľom, pričom pravdepodobnosť takého záveru bola umocnená už prezentovanými okolnosťami požívania alkoholu, ktoré je iniciačným štandardom páchania trestnej činnosti predmetného druhu. Pokiaľ okresný súd vo vzťahu k sťažovateľovi vystaval svoj názorový kriminogénny predpoklad na závere, podľa ktorého *„vediac o svojej agresívnej povahe sa nevyhýba používaniu alkoholických nápojov, čím de facto vedome vystavuje svoje okolie jeho bezdôvodnému nepredvídateľnému agresívnemu správaniu“*, a odvodzoval ho z už vykonaného dokazovania a z neho prameniacych skutkových zistení, a to aj s prihliadnutím na faktory (i) páchania trestnej činnosti v rodinnom prostredí, (ii) viacerých čiastkových útokov a (iii) dlhšieho časového obdobia (to všetko, samozrejme, v štádiu dôvodného podozrenia procesne fixovaného vzneseným obvinením), nie je taký záver ani podľa názoru ústavného súdu možné vnímať ako arbitrárny, teda ako svojvoľný a rozporný s obsahom súdneho spisu. Je potrebné zohľadniť a zdôrazniť, že vzhľadom na dôvod a účel preventívnej väzby musí aj súd (preventívne) zohľadniť ochranu poškodenej, resp. potenciálne ohrozených osôb, preto nemôže tento aspekt svojho rozhodovania podceňovať, keďže následky môžu byť fatálne.

28. V argumentačnom súhrne teda krajský súd dal sťažovateľovi primeranú súdnu odpoveď na dôvody, pre ktoré pretrváva dôvod preventívnej väzby („adequate judicial response“; Grauslys proti Litve z 10. 10. 2000) a riziko pokračovania v páchaní trestnej činnosti bolo zo strany krajského

súdu hodnoverne zdôvodnené poukazom aj na konkrétne okolnosti veci (Clooth proti Belgicku z 12. 12. 1991).

29. Ústavný súd zároveň v naznačenom kontexte poukazuje na uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 64/2021-11 z 9. februára 2021 (rovnako tak aj uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 541/2021 z 21. októbra 2021), podľa ktorého „dôvod preventívnej väzby na rozdiel od iných väzobných dôvodov v priebehu akéhokoľvek trestného konania v zásade nemení svoju materiálnu podstatu (pokiaľ podozrenie zo spáchania činu pretrváva, resp. sa vyvíja tak, že to podmieňuje pokračovanie v trestnom stíhaní a jeho postup do vyšších fáz konania), keďže tento väzobný dôvod je spravidla determinovaný určitými objektívnymi skutočnosťami existujúcimi už v čase spáchania skutku, na ktoré ďalšie plynutie času nemá akýkoľvek právne relevantný vplyv.“. Samozrejme, dôvod väzby je v každom štádiu konania (tu v jeho prvotnom štádiu) potrebné vyhodnotiť aktuálne k momentu rozhodovania vzhľadom na všetky relevantné faktory, k čomu však v posudzovanom prípade došlo.

30. Ústavný súd teda sumarizuje, že krajský súd sa sťažovateľom predstretými námietkami zaoberal v rozsahu postačujúcom pre záver, že sťažovateľ dostal od všeobecných súdov odpoveď na všetky otázky, ktoré boli podstatné. Krajský súd preto nepochybil, ak sa aj s niektorými z nich osobitne nezaoberal a detailnejšie ich nevyhodnotil, keďže všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (IV. ÚS 112/05, II. ÚS 591/2023). Ústavný súd napokon dodáva, že len skutočnosť, že sťažovateľ sa so závermi krajského súdu nestotožňuje a má na vec iný názor, nemôže sama osebe viesť k záveru o arbitrárnosti uznesenia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (IV. ÚS 357/2023, IV. ÚS 169/2024).

31. V konečnom dôsledku pri rozhodovaní o väzbe súd môže riziko úteku alebo páchania trestnej činnosti len odhadovať (prognózovať), preto nie je nevyhnutne potrebné, aby zo strany väzobne stíhaných obvinených už k takým konaniam alebo pokusom o ne došlo. Iný záver by zbavoval väzbu jej preventívneho a zabezpečovacieho charakteru (nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 67/2013 z 5. júna 2013). Inými slovami, každé rozhodovanie o väzbe sa odohráva len v rovine pravdepodobnosti, čo sa týka následkov, ktoré môžu nastať, a nie úplnej istoty, čo sa týka dôsledkov, ktoré by mohli nastať, pokiaľ by obvinený nebol držaný vo väzbe.

32. Ústavný súd v ďalšom pristúpil k posúdeniu ústavnej udržateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu aj v časti týkajúcej sa nahradenia väzby alternatívnymi prostriedkami, keďže ústavne konformný záver krajského súdu pri identifikácii dôvodov preventívnej väzby sťažovateľa mal dopad aj na jej nenahradenie alternatívnymi prostriedkami vrátane uloženia primeraných povinností a obmedzení a technickej kontroly jeho pohybu.

33. Ústavný súd v tejto súvislosti podotýka, že obsahom základného práva podľa čl. 17 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju miernejším opatrením, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (III. ÚS 33/2021, III. ÚS 518/2021, III. ÚS 550/2021, III. ÚS 675/2021, III. ÚS 435/2023, IV. ÚS 207/07, IV. ÚS 650/2018, IV. ÚS 436/2021).

34. Ústavný súd uvádza, že nahradenie väzby zákonom ustanovenou garanciou a s tým spojené obmedzenia sú benefitom obvineného, ktorý mu umožňuje napriek danosti materiálneho a formálneho dôvodu väzby byť stíhaný na slobode (teda s využitím miernejšieho prostriedku zásahu do osobných práv – R 44/2018; I. ÚS 487/2021, III. ÚS 625/2022, III. ÚS 435/2023). Ústavný súd vo svojej rozhodovacej praxi opakovane akcentuje, že väzba predstavuje vážny zásah do osobnej slobody. Preto je povinnosťou všeobecných súdov obzvlášť citlivo zvažovať argumenty pre ďalšie trvanie väzby. Z ustanovení Trestného poriadku priamo vyplýva povinnosť všeobecných súdov skúmať, či je v prípade dôvodnosti väzby možné väzbu nahradiť alternatívnymi prostriedkami (III. ÚS 520/2021, III. ÚS 625/2022, III. ÚS 435/2023).

35. Okresný súd v uznesení sp. zn. 9Tp/48/2024 zo 6. júna 2024 výrokom aj odôvodnením svojho uznesenia vylúčil možnosť nahradenia väzby písomným sľubom sťažovateľa a dohľadom probačného a mediačného úradníka s poukazom na to, že „*obvinený požíva alkoholické nápoje dlhodobo, pod ich vplyvom je jeho správanie agresívne, naberá na intenzite, pričom s poškodenou ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ žijú v jednej domácnosti.*“. K nahradeniu väzby sťažovateľa poskytnutím záruky dôveryhodnej osoby, a to rodičov sťažovateľa, okresný súd nepristúpil z dôvodu, že „*Napriek skutočnosti, že poznali pomery v domácnosti obvineného a poškodenej, žiadnym spôsobom nezakročili a nevyužili svoj vplyv na osobu obvineného*“, ako aj s poukazom na to, že „*Z ich výsluchu nevyplýva aké konkrétne reálne opatrenia plánujú uplatniť vo vzťahu k obvinenému, ktorými by vedeli ovplyvniť jeho správanie*“, a to v situácii, keď boli podrobne oboznámení s rodinnými pomermi sťažovateľa ako ich syna. S poukazom na zistené skutočnosti okresný súd nepovažoval rodičov sťažovateľa za dôveryhodné osoby, a preto o ich žiadosti ani nerozhodoval. Závery okresného súdu týkajúce sa posúdenia dôvodnosti nenahradenia väzby sťažovateľa boli aprobeované napadnutým uznesením krajského súdu. V rámci posúdenia ústavnej konformnosti záverov krajského súdu o nemožnosti nahradenia väzby menej invazívnymi prostriedkami ústavný súd opätovne nezistil prvky ústavnej diskonformity, keďže sú predstreté závery logické, skutkovo verifikované ich dôsledným preverením a viazané na charakter stíhanej trestnej činnosti do tej miery, že v teste ústavnej udržateľnosti pre konkrétny prípad obstáli. Ústavný súd dodáva, že posúdenie dôveryhodnosti rodičov sťažovateľa má kontextuálny charakter vo vzťahu k okolnostiam obvinenia vzneseného ich synovi (ako dôvodného podozrenia), a to v rovine minulej nečinnosti (nezásahu v problémovej domácnosti), ako aj v rovine nimi nevyvráteného rozumného predpokladu ich prevenčnej bezmocnosti (sami neozrejmili, ako by prípadné relevantne negatívne správanie syna ovplyvnili). Nedôveryhodnosť dotknutých osôb teda nebola definovaná ako osobná, ale kauzálna (na poskytnutie konkrétnej záruky), keď predmetnými úvahami súdu (konajúcich súdov) bol návrh rodičov sťažovateľa vecne vyhodnotený a posúdenie nesplnenia ich zákonnej návrhovej (procesnej) legitimácie má povahu vecného rozhodnutia o podanom návrhu.

36. Na základe uvedeného ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3, 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k záveru o porušení referenčných článkov ústavy a dohovoru, nebolo možné pristúpiť ani k vysloveniu porušenia sťažovateľom označeného základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a zákazu

mučenia podľa čl. 3 dohovoru, ktoré ani sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti primerane neodôvodnil. Aj túto časť sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti ústavný súd odmieta pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

37. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru ústavný súd konštatuje, že sa predmetný článok vecne vzťahuje na situáciu prvotného obmedzenia osobnej slobody (teda vzatia do väzby), nie na preskúvanie dôvodnosti jej ďalšieho trvania, či už na podklade žiadosti o prepustenie z väzby, alebo na podklade oficiálneho rozhodovania (napr. rozhodovanie o väzbe pred uplynutím zákonnej lehoty).

38. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že s prihliadnutím na svoju judikatúru už opakovane konštatoval (IV. ÚS 120/2021, II. ÚS 182/2021, IV. ÚS 309/2021, IV. ÚS 390/2021, IV. ÚS 78/2022, IV. ÚS 251/2022, IV. ÚS 504/2022), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľný čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktorý je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

39. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním nemôže dôjsť k porušeniu práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru upravuje právo na spravodlivý proces a zásadne sa teda nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť (III. ÚS 272/03, II. ÚS 15/05, IV. ÚS 65/05, I. ÚS 256/07, IV. ÚS 120/2021, II. ÚS 182/2021, IV. ÚS 309/2021, IV. ÚS 390/2021).

40. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (s tým, že v prípade použiteľnosti predmetných noriem ako tzv. referenčných by boli vecné závery rovnaké ako v prípade tých skôr posudzovaných, ktoré použité byť mohli).

41. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto jej časti odmieta pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

42. Ústavná sťažnosť teda bola v celom rozsahu odmietnutá. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ostalo bez významu zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. augusta 2024

Libor Duľa
predseda senátu